

Oskar Sternulf: Att vara Mister Populär

OSKAR STERNULF

Jag har vid många, många tillfällen varit med om väldigt märkliga saker när jag har varit hemma i Karlskrona.

Det är som om jag utstrålar något speciellt. Jag känner mig sedd. Uppskattad. Jag vet inte vad det är, men det är spännande att se hur jag blir bemött. Det händer aldrig när jag är i Göteborg, där jag spenderar den mesta av tiden. Jag ser alltid extra fram emot att få komma hem till "staun" eftersom jag vet att den här magiska känslan alltid infinner sig där.

Det spelar aldrig någon roll hur jag är klädd. Jag kan gå ut i full vintermundering eller bara i shorts och linne. Det beror alltså inte på om jag är praktiskt klädd eller om jag faktiskt har ansträngt mig för att se lite mer städad ut. Jag har även märkt att det inte spelar någon om jag är nyklippt eller om jag precis har klivit ur sängen och håret står åt alla håll och kanter. Fast när jag tänker efter så sker det nog mer ofta att den här situationen inträffar när jag har mer all dagliga kläder på mig än när jag exempelvis ska på någon av de centrala restaurangerna.

Nu undrar ni säkert vad det är som sker och jag kan beskriva det som en väldigt trevlig upplevelse. Jag promenerar på stadens gator och jag möts av blickar, som utstrålar så mycket värme och så mycket kärlek att jag nästan smälter. Det spelar liksom inte roll vilken ålder det är på människorna som jag möter. Ibland är det tjejer i 10-årsålder, men det kan lika gärna vara Gösta, 77 år gammal som ger av sin härliga energi till mig. Det kan vara svartrockare, som precis har vaknat efter gårdagens utekväll, men det är lika vanligt att byggarbetaren, som snart går av sitt skift, nickar vänligt mot mig och verkligen får mig på ett otroligt bra humör.

Det är inte heller ovanligt att jag får höra kommentarer, så som "vad söt" eller "oj, vilka ögon" efter det att personen eller gruppen av människor har passerat mig. Visserligen är det ganska svenskt att inte våga visa sina känslor öppet inför nya människor, men jag tycker ändå det är modigt att de vågar uttala sig så till en vilt främmande människa. De är ju inte direkt rädda för att jag ska höra vad de säger, men jag tar bara tacksamt emot komplimangen, sträcker på mig och går med stolta steg vidare. Snart möts jag av en ny person och återigen får den mig att sväva på moln och gör min dag ännu finare.

Jag vill verkligen veta vad det är som ligger bakom hela det här märkliga, härliga beteendet hos folk. Ska jag åka iväg med bilen till någon vän sker aldrig någonting. Då är det på något sätt som att människor runt omkring mig vet att jag har fokuset och tankarna riktat mot ett annat håll. Vad är det som gör att folk reagerar som de gör? Hmm...

Till sist inser jag sanningen - tyvärr. Hela tiden har jag trott att jag har fått komplimanger och bekräftelse för den jag är och vad jag utstrålar. Jag tittar ner och inser att jag håller något i handen. Det är ett koppel och en av våra hundar. Fanken, jag tyckte att det var för bra för att vara sant.